

BILAG C1

Christian Egander Skov: "Pragmatisk idealisme er et andet ord for defaitisme".¹

Berlingske. 30.5.2023. Uddrag.

Christian Egander Skov er ph.d., historiker og konservativ debattør.

Udenrigsminister Lars Løkke Rasmussen (M) har fremsat en ny udenrigspolitisk strategi under den besnærende overskrift »pragmatisk idealisme«. Umiddelbart er det jo ikke til at få armene ned over. I virkeligheden viser det et billede af Europas fatale svigt.

Men det gode først. Pragmatisk idealisme er et godt udtryk. Vi kender det fra den tidligere konservative udenrigsminister Per Stig Møller: »Uden pragmatisme står vi med mål uden midler. Uden idealisme står vi med midler uden et mål.« I pragmatismen ligger der det at forholde sig til verden, som den er, ikke som den burde være. Løkke bestemmer allerede i indledningen verden med disse ord: »usikker, uforudsigelig og kompliceret. Til tider brutal.« Strategien lægger fortsat stor vægt på støtten til Ukraine og inddæmningen af Rusland med en specifik afvisning af en global orden, hvor stormagter har interessesfærer, inden for hvilke de kan skalte og valte med de små nationers skæbne. Så vidt så godt.

Men læser man den udenrigspolitiske redegørelses ord om Kina, ryger armene hurtigt ned igen. Her forstår man, hvad der menes med pragmatisme. Mens amerikanerne blæser til inddæmningspolitik, slår vi den røde løber ud. Kina er en »uomgængelig global politisk og økonomisk faktor,« hedder det. Konstateringen er urovækkende nok skudt ind, så det fremstår som et forbehold mod den amerikansk ledede stærke linje mod Kinas aggressive udenrigspolitik. Vi er hårde mod Rusland, men bløde når det gælder Kina, hvis autoritære regime har sine øjne stift rettet mod annektering af Taiwan og udfordring af Vestens globale dominans. Det er som om, Løkses nye udenrigspolitik tager forskud på sorgerne. Som om Vesten allerede er faldet, fordi vores relative magt i verden bliver mindre. Derfor er strategien uden kampvilje og moralsk klarsyn.

Kina er vor tids store trussel ikke blot mod den globale orden, men også mod vores samfunds indre liv. Vi er, som det hed i avisen for nylig, ofre for en »lydløs invasion«. »Handlen med kineserne er så lukrativ for Europa, at eliten har en interesse i at undertrykke kritikken af Kina,« konkluderede den australske forsker Clive Hamilton.

I den udenrigspolitiske redegørelse hedder det, at vores udenrigspolitik skal være »forankret i en fælles strategisk tilgang i EU og i tæt dialog med USA og allierede i NATO.« For den, der kunne være i tvivl, så er det en meget klar prioritering af en fælles EU-linje. Vi skal tale med amerikanerne, men gøre som europæerne. Reelt taler det ind i et skel på tværs af Atlanten. Har vi overhovedet samme interesser? Her behøver man blot at tænke på den franske præsident Macrons undsigelse af det transatlantiske samarbejde i forbindelse med hans rejse til Beijing.

Europas eliter har slet og ret et andet forhold til truslen fra de autoritære revanchistiske regimer end USA. I det skisma vælger Løkke Europa – og Macron. Det kunne ligne faneflugt. Det er det også. Måske er spørgsmålet ikke, om vi kan regne med USA, men om USA kan regne med os?

¹ Defaitisme: Nedsættende betegnelse for det synspunkt, at en æreløs fred er at foretrække frem for fortsat krig.